

hensyn gjældende, selv om man derved kommer til at forfvælle en nyhlig vedtagen Lov med alle de i den nedlagte Principer. — Angaaende Forslaget Nr. 26 da berører det ikke alene et finantsielt, men ogsaa et Principspørgsmaal. Der var jo ifjor Strid, om vi overhovedet skulde have Militairarbeidere til Tjeneste. De, som vilde have dette, vandt Seir, og nu skal man indkalde saa og saa mange til forskjellige særskilt benævnte Tjenester, men et ubestemt Antal til anden Tjeneste. Denne anden Tjeneste er f. Ex. det, her er Tale om, nemlig at gjøre nogen Tjeneste omkring i de militaire Bygninger, pinte lidt op paa dem, eller hvad de nu ellers kunne have at bestille. Nu siger man, at Staten er bedre tjent med at leie Folk til dette Arbejde, lad de Værnepligtige være frie derfor. Saa skal Staten altsaa betale det, men det er et Princip, som jeg ikke er Under af. Jeg troer, at til alt det Slags Tjeneste, hvortil vi kunne bruge Militairarbeidere, skulde vi uden nogen Skaansel bruge dem. Det hjælper altid paa, at de, som knapt synes dygtige til den egentlige Krigstjeneste, men som ved at snakke godt for Lægen kunne antages dertil, alligevel blive at indføre mellem de egentlige Combattanter og faae den Ære at komme til at bruge Vaaben. Det er altsaa paa ingen Maade, fordi dette Forslag gaaer ud paa en Nedsættelse, men navnlig fordi det angaaer et Principspørgsmaal, at jeg tillader mig at anbefale det, og jeg tør maastee ogsaa nære Haab om, at Nr. 26 vil blive vedtaget. — Hvad nu angaaer disse 3 Forslag under Nr. 11, 20 og 22, som jeg har talt om, skal jeg erklære, at jeg efter de Afstemninger, som fandt Sted igaar, træder tilbage som Forslagsstiller af disse Forslag; jeg afholder mig fra at stemme om dem, men jeg er ikke længere Forslagsstiller. — Endnu har jeg et Forslag tilbage, nemlig under Nr. 14, der gaaer ud paa en Nedsættelse, som jeg vil fraraade. Der er nemlig foreslaaet en Udgift af 26 β . til fuld Koft til en Mand paa Søforterne, og denne Sum vil Udvalget nedsætte. Selv om det nu virkelig, naar Soldaterne ere samlede her, jeg kan i en vis Henseende i Modsetning til Søforterne sige, paa Landjorden i større Mæsser, er muligt, hvad jeg

antager paa Grund af de større Indløb, som de kan gjøres, at bespise dem billigere her end ude paa Søforterne — naturligvis kan en Marketerender langt lettere bespise Mange end Saa — saa følger dog ikke deraf, at Soldaterne paa Søforterne kunne faae det billigere. Der næst kan Vedkommende ikke saa let som her søge hen paa de forskjellige Steder, hvor de kunne faae det Billigste og en lille Forfriskning ovenikjøbet, hvis de have faaet en mangelfuld Koft, og endelig kan det ikke nægtes, at de Folk, som leve derude, dog nok kunne antages at have lidt stærkere Appetit end de, som leve her uden at være omgivne af Spluften. Der er et gammelt Ord, som siger, at Søen tærer, og det er jo ingen Usandhed. Jeg skal derfor fraraade denne Nedsættelse, og jeg haaber, at dette Raad ikke vil blive underkjendt. Det er, hvad jeg har at sige om de Forslag, der her foreligge.

Ernst: Det er kun som Medlem af det Hærudvalg, der var nedsat ifjor, at jeg skal tillade mig at sige et Par Ord om de to Punkter, nemlig det, som er opført under Nr. 11 og 12, og det, som er stillet under Nr. 20. Med Hensyn til Forslagene under Nr. 11 og 12 siger Finantsudvalget i Betænkningen, at den høitærede Krigsminister nu har anført, at det er ved en Forglemmelse, at det ikke var optaget i Lønningssloven, at disse 2 Arrestforvarere, som her er Tale om, intet Afdrag skulde lide for deres Tribolig. I Anledning heraf skal jeg tillade mig at bringe i Erindring, at der blandt de Actistykker, som bleve trykte og omdeelte til Hærlovens Udvalgsmedlemmer, er et, som er betegnet Nr. 51, og som er en Skrivelse fra Krigsministeren angaaende Underofficerernes Kvarteerafdrag af 27de Mai 1867. I denne Skrivelse henleder Krigsministeren Opmærksomheden paa, at han vel paa den Liste, der var meddeelt Udvalget over de Officerer og Underofficerer, som for Tiden nøde Tribolig, havde opført disse 2 Arrestforvarere, men havde glemt at opføre dem i Lovforslaget, og han anmoder derfor Udvalget om at opføre dem i vedkommende Paragraph. Slutningen af Ministerens Skrivelse lyder nemlig saaledes — hvis den høitærede Formand tillader mig